

Kako je postala miška bela.

Legenda.

Ko je bil Jezus majhen, je bil prav tak kot drugi otroci. Če je bil žalosten, bolan ali lačen, se je jokal. Kadar je bil vesel, se je smejal, ploskal z ročicami in skakal. Tudi igral se je rad, a ne tako, kot se igrajo dandanes, kajti takrat še niso poznali ne žog ne koles in ne konjičkov s piščalko. Kamenčki, trave, palice in listje z dreves so bile edine igrače takratnih otrok, tudi Jezuščka, četudi je bil božji sin.

Nekoč so bili Marija, Jožef in Jezušček več dni na potovanju. Pot je bila pusta in enolična. Kamorkoli je seglo oko, so se razprostirale same gole skale, nikjer ni bilo drevesa, nikjer zelenega travnika, nikjer človeka ne živali. Samo sonce se je smejalo in pripekalo z ognjenimi žarki.

Jezušček je bil truden in žalosten. Ko so sedli na skalo, da se odpočijejo, je zakril obrazek z rokami in žalostno zajokal. Jožef in Marija sta ga tolažila, a zaman, Jezušček je jokal vse bolj žalostno, vse obupneje. Marija se je ozirala okrog, kje bi našla kak kamenček ali paličico, da bi Jezuščka razvedrila, a ne kamenčka ne paličice ni bilo med pustimi skalami.

Jezuščkov jok pa je slišal še nekdo drugi, za katerega niso vedeli ne Jožef ne Marija in ne Jezušček, — to je bila drobna, drobcena — miška, skrita v skalnati špilji. Ko je začula žalostni jok, ji je od usmiljenja zadržalo dobro srcece. Stekla je k odprtini in pogledala, kdo tako žalostno joče. In ko je videla lepega dečka, je pozabila na vse in stekla k Jezuščku.

Jezušček se je miške zelo razveselil. Takoj je prenehal jokati. Sklonil se je in jo dvignil v naročje. Tedaj pa je solza, ki mu je kot biser lepela na trepalnicah, kanila miški na glavico. In v istem trenutku se je miškin sivi kožušček izpremenil v belega.

Tako je postala bela prva miška. In ta prva bela miška, s katero se je Jezušček igral, je praprababica tistih ljubkih belih mišk z rdečimi očesci, ki žive še dandanes.

Slavstvo

Janez Cigler. Sreča v nesreči. Že v majski številki lanskega letnika smo omenili, da letos slavimo stoletnico prve slovenske povesti, Ciglerjeve Sreče v nesreči. Tega se je spomnilo tudi uredništvo Cvetja iz domačih in tujih logov (prof. J. Šolar) in je ta jubilej proslavilo z novo izdajo naše prve izvirne povesti, ki jo je priredil prof. dr. R. Kolarič. Izdaja je predvsem namenjena naši srednješolski mladini, a povest sama je zelo primerna za vso našo slovensko mladino, kajti v ti povesti najdete kot malokje tako preprosto, a nazorno pokazano, kako Bog plačuje dobro in kaznuje hudo, kako je

treba tudi v nezgodi in pomanjkanju in trpljenju Vanj zaupati. Povest nam zlasti kaže vzore poštenosti. Prav zaradi te čednosti posebno toplo priporočam čitateljem Vrtca, da prečitajo zgodbe Pavleta in Janeza Svetina, ki sta kot majhna dečka odšla v svet, pa se v njem nista pokvarila. Ker sta ostala poštena, sta dosegla visoke časti. — Če bi dobili dandanes v rôle več takih vzgojnih knjig, bi bilo tudi pri nas več poštenja! Prijatelji moji, sezite po ti knjigi, saj velja samo 9 din. Ne bo vam žal! Hvaležni boste za dobro čtivo pisatelju, uredniku in založnici.

F. J.

Zanimivosti

Ledene rože — dar malega Božička. V tistem času, ko je v preprosti in mrzli betlehemiški štalici zagledal luč sveta naš

Zveličar, so njegovo rojstvo počastila vsa zemeljska bitja: ljudje so ga molili, živali so ga poskušale greti, divje zverine